

הנחיות פרקליט המדינה	הנחיה מס' 2.10 - מדיניות התביעה לגבי עבירות של חבלה ברכב
2 ינואר 1997	עדכון אחרון: כג באב התשס"ב, 1 אוגוסט 2002

2.10 מדיניות התביעה לגבי עבירות של חבלה ברכב

1. בעקבות התגברות תופעת גניבות הרכב הוסף לחוק העונשין¹, בשנת 1990 סימן ה'1, שכותרתו "עבירות בקשר לרכב". סעיפי החוק שבסימן זה קובעים ענישה מחמירה במיוחד לעבירות הקשורות ברכב, כגון גניבת רכב, פריצה לרכב, חבלה במזיד ברכב, מסחר ברכב גנוב או מסחר בחלקי חילוף גנובים.
2. הוראות חוק אלו יצרו מצב בעייתי, הנובע מכך שהענישה בגין עבירות, שהן הרבה יותר חמורות מבחינה מוסרית וחברתית מפגיעה ברכב, קלה הרבה יותר מהענישה שנקבעה בגין עבירות הפגיעה ברכב.
3. למשל, סעיף 413ה, הנמצא בסימן ה'1, קובע כי "ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו, דינו - מאסר חמש שנים". לעומת זאת, "התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים" (סעיף 380 לחוק).
4. אשר על כן, מדיניות התביעה בעבירות בקשר לרכב, אשר נסיבותיהן אינן חמורות, ואשר קיימת הוראת חוק חלופית המגדירה אותן, תהיה להאשים ככלל בסעיף החוק המקל.
5. לדוגמא, כאשר הפגיעה ברכב מתמצה בשריטה בפח, פגיעה במראה או באנטנה, גניבת "צלחות" וכד', לא יועמד הנאשם לדין בגין עבירה על הוראות סעיף 413ה דלעיל, אלא בגין עבירה על הוראת סעיף 452 לחוק העונשין (היזק בזדון).

¹ חוק העונשין, התשל"ז-1977, ס"ח 226.